

□□□□□□□□□□**Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!**
(1)

Sestry a bratři, milí hosté, tóny staré písně doléhají k našim uším. Více než dva a půl tisíce let nás dělí od dob, kdy si lidé prvně zanotovali tuhle písničku.

Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!

Radost z cesty do chrámu. Tenkrát se myslelo na jedinečný izraelský chrám v Jeruzalémě. A ta radost byla umocněna faktem, že návštěva chrámu nebyla jako dnes záležitostí, kterou vyřídíte během nedělního dopoledne za hodinku, za hodinku a půl. Jít do chrámu znamenalo podniknout třeba i několikadenní pěší pouť. V nekonečném pracovním kolotoči představovala cesta do domu Hospodinova jakousi dovolenou, vítané povyražení, odpočinek od všedních starostí. Byla to slavnost, byl to svátek.

Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! Ted' budu mít aspoň chvíli čas na něco jiného. Aspoň nakrátko hodím za hlavu všechny starosti o pole a o dobytek, o dům a o peníze, starosti o rodinu a dobrou pověst. Nyní je mým cílem Boží dům, tam si užiji odstup, nadhled a vhled do života. Přibližně s těmito úmysly kráčeli židovští poutníci do jeruzalémského chrámu. Proto kráčeli zvesela, s písní na rtech.

□□□□□□□□□□**Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!**

Mýlí se však ten, kdo si od návštěvy chrámu slibuje mimořádné, extrémní duchovní zážitky. Nějaké vytržení mysli, nějaké náhlé prozření či přenesení do vyšších sfér. Nic takového se nekoná. Kostel není automat na duchovno. V chrámu se setkávají lidé. Však i tom setkávání zpívá dávná písnička.

Tam nahoru vystupují kmeny, Boží to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu.

(4)

Ze všech stran se scházeli příslušníci národa, aby byli spolu. Aby společně naslouchali příběhům o Božích činech v minulosti, aby společně oslavovali skutky, které Bůh až do přítomnosti pro lidi koná. K tomu je dobrý chrám, aby lidé byli spolu. Aby se společně radovali ze života. Aby si navzájem podpořili svou víru, naději a lásku. K tomu je chrám: aby ve společenství nechali znovu zaznít, na čem v životě nejvíc záleží, bez čeho život je jen přežíváním. A že za to všechno vděčíme laskavému Stvořiteli.

■■■■■■■■■■■■■■■***Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!***

Přesně tuhle písničku si před více než sedmdesáti lety nemohli od srdce zazpívat čeští bratři a české sestry, evangelíci ze Sudkova, Postřelmov, Kolšova...

Dvacátá a třicátá léta minulého století přinesla nový zájem o křesťanskou víru. V mnoha lidech se probudila touha po bohoslužbách v české řeči, po střízlivé zbožnosti založené na bibli. Také zde byla touha po souladu mezi upřímným odevzdáním se Bohu na jedné straně a mezi moderním způsobem života na straně druhé. Desítky lidí opouštěly římskou církev, v níž nenalezli vydatný pokrm pro svou duši. Jenže kde se scházet? Napřed obec propůjčila školní třídu, pak se nabídla místnost v jednom domku, všechno málo. Pod vedením a hlavně s elánem Alfonse Appla se začalo myslet na stavbu chrámu. S velkým úsilím byly sehnány peníze. Ale to by bylo na další dlouhé vypravování, které si radši přečtete v kronikářských pamětech.

■■■■■■■■■■■■■■■***Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!***

Takřka na den přesně je tomu dnes sedmdesát let, co si v Sudkově a v okolí mohou českobratřští evangelíci a nejen oni prozpěvovat pradávnou písničku.

Chrám stojí a nikomu se ve vstupu nebrání. Ovšem samotný chrám o sobě ještě

nic neznamená. „Prosím vás, vždyť kostely jsou jen hromada kamení a dřeva,“ říkával jeden farář. A měl pravdu. Z budovy dělají chrám až teprve lidé, kteří se uvnitř scházejí. Vzpomeňte, jak jsem vám říkal, že to tušili už starověcí Izraelité.

Tam nahoru vystupují kmeny, Boží to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu.

Chrám jako shromaždiště nejen jako posvátné místo. Teprve když se sejdem, když jsme v kostele spolu, teprve tehdy z nás vzniká opravdový chrám, dům Boha živého. Když jsme jeden druhému svědectvím a podpíráme si navzájem svou víru, když společně chválíme svého Stvořitele.

Totéž vysvětloval i Pán Ježíš svým učedníkům. My jsme o tom slyšeli v prvním čtení z evangelia. ***Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*** (Mt 18,20)

Podle Ježíše se s Bohem nesetkáme prostě tím, že zajdeme do chrámu. Přístup k Bohu se nám otevírá, když se spolu scházíme jako učedníci a učednice Kristovi. Jestliže tedy dnes slavíme výročí tohoto kostela, pak neoslavujeme lidi, kteří jej stavěli, nýbrž oslavujeme Boha, který jim vdechl touhu. Touhu scházet se

kolem Písma svatého a jeho poselství. Touhu společně zpívat a společně objevovat víru s jejími zákrutami a tajemstvími.

Zaradoval jsem, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! Přál bych si, aby to byla také naše písnička – písnička každého z nás. A nemyslím přitom nutně jenom na tento chrám, aby se stal znovu cílem vašich kroků. Bylo by to pěkné, ale není to výlučné, bezpodmínečné. Je hodně Božích domů, různých kostelů, kaplí a modliteben. Ty všechny ať jsou zdrojem vaší radosti. Nejsou to přece v první řadě stavby k lidské chvále, k ozdobě obce

či potěše oka. Především to jsou stavby k chvále Boží. Štědrý Bůh nám v nich stále nabízí ztišení uprostřed shonu všedních dnů. Chrám – to jsou taková trochu jiná setkání s druhými lidmi. Chrám – to jsou chvíle, kdy obracíme svou mysl k nebesům, k tomu, co je nad námi, a učíme se od Krista žít s láskou a odpuštěním. Amen.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Září 2007 10:33 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:32

Matouš 18,18-22 177, 442, 398, 636 *Efezským 2,20-22*

Kázání při děkovné slavnosti k 70-i letům kostela v Sudkově, 2.9.2007.